

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **AD M & V, spol. s r.o.**, se sídlem Plovární 14, Staňkov, zast. JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem náměstí Republiky 4/3, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. 5127/1.30/15-6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2019, č. j. 30 A 26/2016-109,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10806/6.30/15-2, podle kterého byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správních deliktů na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. i), l), m) a u) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění platném a účinném v době spáchání jednotlivých správních deliktů (dále „zákon o inspekci práce“), a kterým jí byla za ně dle § 28 odst. 2 písm. c) téhož zákona uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč. Řízení o správních deliktech dle § 26 odst. 1 písm. c), § 27 odst. 1 a § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce bylo zastaveno. Žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání celkem sedmi správních deliktů.

[2] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 30 A 26/2016-61, žalobu žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. Rozsudkem ze dne 19. 9. 2019, č. j. 9 Ads 14/2018-39, Nejvyšší správní soud zrušil uvedený rozsudek a vrátil věc

krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť krajský soud neposoudil dostatečně veškeré skutečnosti ve vztahu k jednomu ze správních deliktů. V záhlaví citovaným rozsudkem krajský soud znovu rozhodl o žalobě žalobkyně, přičemž ji zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Poukázala na základní práva zaručená jí Listinou základních práv a svobod, zejména na právo účastníka řízení zúčastnit se jednání. Konstatovala, že poté, co byl první rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 9 Ads 14/2018-39, rozhodl krajský soud bez dalšího znovu rozsudkem ze dne 30. 10. 2019. Soud v tomto rozsudku konstatoval, že nařízení ústního jednání by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, neboť doložený důkaz označený jako „Doložka č. 2“ byl proveden již v předchozím řízení. Krajský soud v opakovaném řízení nepostupoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a nevyzval účastníky k vyjádření souhlasu s rozhodnutím bez jednání. K tomu poukázala i na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008-110. Pro nemožnost zúčastnit se ústního jednání nemohla ve světle závěrů zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu zaujmout zásadní stanovisko s vysvětlením k listinným důkazům. Poukázala i na složitost posouzení samotné otázky vyhodnocení analýzy automatických záznamů tachografu TAGRA, které byly sporné.

[5] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se krajský soud na základě závazného právního názoru zabýval předloženým důkazem, a nebyl zde dán prostor pro jeho vlastní úvahu, neboť krajský soud nemohl rozhodnutí žalovaného zrušit, aby se tímto důkazem zabýval v první řadě sám žalovaný. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 31/2010-89. K námitce stěžovatelky, podle které jí byla odňata možnost zaujmout stanovisko k důkazu, který měl být znovu hodnocen, uvedl, že tuto listinu předložila již v předchozím řízení a mohla zaujmout stanovisko již dříve v této souzené věci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 49 odst. 1, věty první, s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas k přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas k přípravě lze stanovit v řízeních počítaných na dny. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-

pokračování

li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[9] Ústavní soud konstantně judikuje, že každý, kdo je účastníkem řízení před soudy, má právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudy) osobně účastnit, zpravidla bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na rozhodnutí. Jestliže soud přítomnost účastníkům řízení neumožní, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva účastníka řízení, daného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03, nebo ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 819/07). Respekt k ústavně zaručenému právu na přístup k soudu dle Ústavního soudu předjímá, že výjimky z uvedeného pravidla je třeba vykládat adekvátním, případně restriktivním způsobem. Pro řízení před správními soudy se uplatňuje shora citovaný § 49 odst. 1 s. ř. s., v němž se ukládá předsedovi senátu povinnost nařídít k projednání věci samé jednání a účastníky k němu předvolat. Uvedený imperativ platí potud, pokud nejsou splněny podmínky výluk z této povinnosti v nich taxativně obsažené (viz např. § 51, § 76 nebo § 109 odst. 2 s. ř. s.). Případy v takových výlukách neuvedené pod ně s ohledem na ústavně zaručené základní právo na soudní ochranu extenzivním výkladem podřadit nelze. Ústavní soud proto dovodil, že rozhoduje-li krajský soud po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem při vázanosti právním názorem obsaženým v kasacním rozhodnutí, není tím automaticky založena možnost soudu rozhodnout o věci samé bez nařízení jednání (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07).

[10] Krajský soud tedy má v řízení o žalobě po kasaci jeho původního rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu povinnost nařídít ústní jednání, resp. vyžádat si souhlas s tím, aby od něj mohlo být upuštěno. Souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání udělený ještě před vydáním prvního rozhodnutí krajského soudu není možné bez dalšího vztáhnout i na řízení po zrušení takového rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, neboť situace, za níž byl poskytnut, byla zcela odlišná (usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08). Právní názor Ústavního soudu byl promítnut taktéž do judikatury Nejvyššího správního soudu, který shodně zastává názor, že „*souhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., udělený ještě před tím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu poté, co bylo jeho první rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno*“ (srov. k tomu rozsudek ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010–92).

[11] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že je třeba odlišit dvě situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání o věci samé znovu poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu povinen se určitými pro věc rozhodnými otázkami, které doposud nebyly Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny, dále zabývat. Ve druhém případě již naopak byla rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku nezbývá žádný prostor pro další uvážení. V obou případech je pomínutí krajského soudu nařídít ve věci znovu jednání, aniž by byl udělen souhlas podle § 51 odst. 1 s. ř. s., procesní vadou (porušením § 49 odst. 1 s. ř. s.). Zatímco v prvním případě zakládá taková vada porušení

ústavních práv účastníka a je zároveň vadou řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízeno jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než bylo předurčeno závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008-129, ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Azs 6/2010-42, nebo ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Afs 92/2008-110).

[12] Nejvyšší správní soud si je vědom shora citované judikatury, z níž je zřejmé, že pouze v těch případech, kdy po zrušení rozhodnutí kasačním soudem již krajský soud nemá v důsledku vysloveného závazného právního názoru prostor pro další vlastní uvážení, není řízení stíženou vadou řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Přesto ani v nyní souzené věci neshledává pochybení krajského soudu natolik závažným, aby bez dalšího nutně vedlo ke zrušení napadeného rozsudku. Za rozhodující totiž Nejvyšší správní soud považuje fakt, že i když stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na porušení § 51 odst. 1 s. ř. s., nikterak nekonkretizovala, jak tato tvrzená skutečnost měla negativně zasáhnout do sféry jejich veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.) a o která práva se jednalo. Pokud tedy stěžovatelka například netvrdí, že v důsledku uvedeného pochybení nemohla soudu předestřít konkrétní důkazní návrhy k jejich provedení (a k čemu konkrétně by provedené důkazy měly směřovat), že jí nebylo umožněno rozhojnit u soudního jednání žalobní argumentaci, apod., není zřejmé, jakým jejím právům by měla být zrušením napadeného rozsudku (a zavázáním krajského soudu postupovat vůči účastníkům výzvou vydanou dle § 51 odst. 1 s. ř. s.) poskytována soudní ochrana (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 As 187/2018-39). Stěžovatelka pouze obecně konstatovala, že nemohla zaujmout zásadní stanovisko s vysvětlením k danému důkazu. Dále nad rámec argumentace týkající se porušení § 51 odst. 1 s. ř. s. uvedla, že správní orgány ani krajský soud nevzaly v potaz, že se automatický záznam z analogového tachografu týkal dvoučlenné osádky, a řidič M. B. (který měl dle závěrů správních orgánů vozidlo v rozhodnou dobu řídit) tedy v době odpočinku vozidlo neřídil. Žádnou takovou argumentaci však stěžovatelka dříve neuvedla, a to ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem. Jednalo se o argumentaci zcela novou, kterou by tak jako tak před krajským soudem ve druhém řízení po zrušení rozsudku Nejvyšším správním soudem uplatnit nemohla (srov. k tomu např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 9 Afs 188/2017-39). Krajský soud v nyní napadeném rozsudku k povinnosti nařídit jednání poznamenal, že dokazování proběhlo již v prvním řízení, přičemž sporovaný důkaz při něm byl proveden; nové jednání tak považoval za neekonomické. S ohledem na to, že krajský soud nebyl povinen provést žádné nové důkazy, ale toliko se řádně vypořádat s důkazy již provedenými a přezkoumatelně své závěry ve vztahu k nim odůvodnit (k čemuž ho Nejvyšší správní soud zavázal ve zrušovacím rozhodnutí), a stěžovatelka nepřednesla žádnou relevantní argumentaci, kterou by mohla (nebo chtěla) uplatnit během jednání před krajským soudem, nepovažoval Nejvyšší správní soud námitku za důvodnou.

[13] Nejvyšší správní soud pro uvedené uzavírá, že krajský soud v dané věci sice pochybil, neboť nevyzval účastníky řízení po zrušení svého rozsudku Nejvyšším správním soudem k novému vyjádření souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání ani jednání nenařídil, avšak tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu